

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рж1 у 377/2025
12.12.2025. године
Београд

Врховни суд, судија Јелена Ивановић, у предмету предлагача АА из ..., ..., чији је пуномоћник Марко Радојковић, адвокат из ..., ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 777/25 од 22.10.2025. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је дана 12.12.2025. године, након спроведеног испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 777/25 од 22.10.2025. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач је дана 05.11.2025. године поднео Врховном суду жалбу, преко Управног суда (примљену у Врховном суду дана 21.11.2025. године), против решења Управног суда Р4 у 777/25 од 22.10.2025. године, којим је одбијен као неоснован његов приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У ћу 19569/24 и одбијен је захтев подносиоца приговора за накнаду трошкова.

У жалби је навео да је предмет неактиван више од годину дана и да се не спроводе прописане радње од стране суда у смислу чл. 30. и 31. Закона о управним споровима. Указао је да предмет није чињенично и правно сложен, као и да је кашњење у процесним радњама проузроковано неактивношћу Управног суда, а не понашањем тужиоца и делимичним понашањем тужене. Предложио је да Врховни суд усвоји жалбу, преиначи решење Управног суда Р4 у 777/25 од 22.10.2025. године тако што ће усвојити приговор предлагача и утврдити да је поступањем у предмету Управног суда У ћу 19569/24 повређено право предлагача на суђење у разумном року, те наложити поступајућем судији у наведеном предмету да у року од 30 дана од дана пријема тог решења спроведе потребне процесне радње ради решавања ове правне ствари, а предлагачу досудити трошкове поступка.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16. и 18. и члана 20. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, бр. 40/15 и 92/23) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник

СРС“, бр. 25/82, „Службени гласник РС“, бр. 6/15), Врховни суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20, 10/23 – др. закон) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда Р4 у 777/25 и У ћу 19569/24 произлази да је предлагач дана 29.08.2024. године поднео тужбу Управном суду против туженог Републичког геодетског завода, због ћутања управе, односно непоступања туженог органа по његовој жалби од 15.09.2023. године, изјављеној због недоношења решења по захтеву од 11.07.2023. године за доношење допунског решења о трошковима поступка. Решењем Управног суда од 05.09.2024. године, наложено је подносиоцу тужбе, адвокату Марку Радојковићу из ..., да достави суду оверено пуномоћје за заступање тужиоца, по ком је именовани поступио 28.10.2024. године. По захтеву суда од 04.12.2024. године, који је поновљен 08.10.2025. године, тужени орган је поступио 20.10.2025. године доставивши одговор на тужбу и решење 06 број 952-02-29-2324/2023 од 07.10.2025. године, којим је одлучио о предметој жалби тужиоца. Решењем Управног суда од 01.12.2025. године је наложено тужиоцу да, у смислу члана 29. став 2. Закона о управним споровима, достави суду писану изјаву у вези накнадно донетог решења туженог органа.

Ожалбеним решењем одбијен је као неоснован приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У ћу 19569/24, са образложењем да је у конкретном случају од дана подношења тужбе до дана подношења приговора протекао период од 1 године и два месеца, те да не постоји разлог који би, евентуално, указивао на потребу одступања од правног стандарда установљеног у пракси Европског суда за људска права, а прихваћеног и у пракси судова Републике Србије, по којој до повреде права на суђење у разумном року долази када поступак траје дуже од три године у једној инстанци, пет година у две инстанце и шест година уколико има места тростепеном одлучивању. Следом тога, оцењено је да у конкретном случају нису протекли прихваћени рокови услед чијег протекла би евентуално могло да дође до повреде права подносиоца на суђење у разумном року. Посебно је, при том, узета у обзир околност да је суд предузимао радње у претходном поступку како би створио процесне услове за одлучивање, будући да је тужбу без одлагања послао на одговор туженом органу и да је дао налог за уређење тужбе.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање

суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа и врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлука.

Полазећи од чињеница и околности од значаја за доношење одлуке и специфичности чињеничних и правних питања у овој правној ствари, Врховни суд налази да је правилно поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету У ћу 19569/24, као и то да су наводи жалбе предлагача неосновани.

Наиме, при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року морају бити уважене све околности предметног случаја. Предлагач своје становиште о повреди права на суђење у разумном року заснива на неактивности Управног суда и на дугом трајању управног спора. У конкретном случају, Управни суд је предузео радње у циљу стварања процесних претпоставки за одлучивање по поднетој тужби, а трајање поступка, рачунајући од подношења тужбе Управном суду дана 29.08.2024. године до подношења приговора 01.10.2025. године, не може се сматрати повредом права на суђење у разумном року, Такође, доношењем решења туженог органа од 07.10.2025. године отклоњена је неизвесност подносиоца приговора о исходу поступка по жалби. При томе, не ради се о предмету који је по закону „нарочито хитан“ или који би с обзиром на значај који има за подносиоца захтевао приоритетно решавање.

Имајући све напред наведено у виду, Врховни суд налази да је Управни суд правилно одбио приговор ради убрзавања поступка у предмету тог суда Ућу 19569/24, да су наводи жалбе неосновани, па је применом члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року одбио жалбу предлагача у ставу првом диспозитива.

Врховни суд је у ставу другом диспозитива, одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка применом члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку сходном применом члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, јер предлагач није успео у поступку заштите права на суђење у разумном року.

**Судија
Јелена Ивановић, с.р.**

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба,
у смислу члана 21. Закона о заштити права
на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић